

Verslag van de Paleo excursie naar Normandië door Mieke Visser.

Mei 2006

Een rare gewaarwording: vertrekken bij 14 °C en aankomen bij 24 °C. Heerlijk warm opeens en warm was ook de ontvangst door Emmy en Rob die zich al een plek hadden verworven op de camping.

Francien reed die dag haar primeurrit en ondervond wat problemen met de franse weg/camping aanduiding, die toch dachten wij heel goed is; alle begin is moeilijk. Evenzeer lastig te begrijpen dat fransen minder consequent zijn met andere bordjes. "Ouvert" bij het restaurant ter plaatse wil geenszins zeggen dat het dan ook geopend is. Francien draait uit balorigheid het bordje om naar "Fermé". De families Quack en Visser geven niet op en gaan op zoek naar een restaurant dat wel open is. Wel dat hebben ze geweten. Op een toch niet zo onaantrekkelijke plek aan de boulevard zwaaide een "Obersturmbahnführster" de scepter. Nog nooit zijn we zo snel bediend nog nooit zo slecht gegeten; de slubberige bleke kip in afwaswater waarin wat aardappelen dreven tart iedere beschrijving, en dat in Frankrijk, wij maar lachen.

De dag erna naar Luc sur mer. We boffen want er is een breed abrasievlak met fossielen en alles wat de zee maar uitspuugt, alles even mooi, leuk en interessant. De emmertjes zijn zo vol, hoewel we eigenlijk voor fossielen kwamen. Rob doet de vondst van de dag: een stuk met wel vijf egels en Emmy raapt een zeeleliekop op d.w.z. dat wisten we pas na ons bezoek aan het museumpje van Lion; een bijzondere vondst blijkt, altijd leerzaam zo'n bezoek.

Donderdag gaan we naar Hennequeville wat weer heel anders zoeken is. Nucleolithes zitten in de wand en de vele Trigonias zijn jammer genoeg nooit te oogsten. Wel dan maar sjouwen met hele stenen.

Peer en Oen arriveren die dag ver na de maaltijd. Een ervaren reiziger als Peer was even vergeten dat een auto niet rijdt zonder benzine. Het foutje kwam hem op een fors bedrag aan Euro's te staan.

Oen trekt bij de dames in de bungalow. Zij moeten genoeg nemen met de kinderbedden, te kort voor de één en te smal voor de ander. Arme Francien die toch al wat te lijden had van de naschok van de lange rit.

De volgende dag een lange rit over de spectaculaire Pont de Normandie naar St-Jouin. De verwachtingen stellen wat teleur, geen nautilusen dit keer maar wel een mooie spons en een enkele vuursteenegel. De laatste gezamenlijke dag vullen we met een herhalingbezoek aan Luc, want iedereen was daar erg enthousiast over en de middag gaan we naar de oude groeve van Feuquerolle waar Oen toch nog het geluk heeft een mooie nautilus te vinden. Op zaterdagavond is het restaurant gelukkig wel open en genieten we die avond van het traditionele afscheidsetentje. Ontspannen, gezellig en van prima kwaliteit. Rob V echter had zich wat verkeken op een zwakke maag: fossiele weekdieren vallen hem beter dan verse, die moest hij weer achterlaten achter een boom.

De dag erop gaan enkelen nog even langs Hennequeville, daarna gaat ieder zijns weegs.